

MINISTERSTWO
KLIMATU

DEPARTAMENT OCHRONY
POWIETRZA I KLIMATU

niepodlega

POLSKA
STUDECKIE ODZYWIENIA
NIEPODLEGŁOŚCI

\$\$SYGNATURA_SPRAWY.EK

Warszawa, dnia 24-01-2020 r.

1124142.3268253.2546507

Pan
Marek Cebula
Prezes Zrzeszenia Gmin
Województwa Lubuskiego

Szanowny Panie Prezesie,

w odpowiedzi na pismo z dnia 27 grudnia 2019 r., przekazane przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi pismem z dnia 9 stycznia 2020 r., znak: ŻW.hzg.052.1.2020.jp, dot. stanowiska Ogólnopolskiego Porozumienia Organizacji Samorządowych z dnia 22 listopada 2019 r., przekazuję poniższe informacje.

Uciążliwość zapachowa jest poważnym problemem, zarówno w skali lokalnej, jak i ogólnokrajowej, na co wskazuje odnotowywana w ostatnich latach tendencja wzrostowa liczby skarg i wniosków jej dotyczących. Tutejszy resort podejmuje szereg działań mających na celu przeciwdziałanie uciążliwości zapachowej, w tym przede wszystkim:

- 1) w 2016 r. opracował Kodeks przeciwdziałania uciążliwości zapachowej, w którym zidentyfikowano źródła emisji substancji zapachowoczynnych oraz wskazano działania zaradcze dla głównych form działalności uciążliwych zapachowo, w tym przede wszystkim obiektów gospodarki odpadami, gospodarki wodno-ściekowej oraz obiektów hodowlanych;
- 2) zlecił opracowanie ekspertyzy pn. „Lista substancji i związków chemicznych, które są przyczyną uciążliwości zapachowej”. W ramach ekspertyzy sporządzono listę substancji i związków chemicznych potencjalnie uciążliwych zapachowo, a także wyznaczono jednostki zapachowe oraz wartości dopuszczalnych stężeń w powietrzu substancji i związków chemicznych.

Kodeks przeznaczony jest do stosowania przez administrację centralną, administrację samorządu terytorialnego szczebla wojewódzkiego i lokalnego oraz przedsiębiorców w celu ograniczenia uciążliwości zapachowej, negatywnego jej wpływu na ludzi i środowisko naturalne oraz podniesienia jakości życia mieszkańców narażonych na uciążliwość zapachową. W dokumencie tym zestawiono przepisy prawne dotyczące problematyki uciążliwości zapachowej, a także zidentyfikowano źródła emisji substancji zapachowoczynnych oraz działania zaradcze dla głównych form działalności uciążliwych zapachowo, w tym przede wszystkim obiektów gospodarki odpadami, gospodarki wodno-ściekowej oraz obiektów hodowlanych. Niestety dokument ten jako materiał informacyjno-edukacyjny

nie dotyka wszystkich problemów i stanowi dopiero punkt wyjścia do wypracowania rozwiązań prawnych w tym zakresie w postaci ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej.

Ministerstwo po przeprowadzeniu analizy skarg i wniosków wpływających do odpowiednich organów w zakresie uciążliwości zapachowej uznało, że istnieje konieczność uregulowania kwestii uciążliwości zapachowej w pierwszej kolejności w stosunku do sektora rolnictwa. Specyfika każdego sektora gospodarki nie pozwala na rozwiązanie problemu wyznaczania minimalnej odległości jedną wspólną regulacją. Aktualnie ministerstwo prowadzi prace nad projektem ustawy o minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej. Przepisy projektowanej ustawy zaprojektowano w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. 2016 poz. 71), zastąpionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839), które wśród przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko rozporządzenie wymienia m.in. chów i hodowlę zwierząt w liczbie nie mniejszej niż 210 dużych jednostek przeliczeniowych inwentarza – DJP. Projektowana ustawa nie wprowadza własnej definicji DJP, lecz w rozumieniu tego pojęcia odsyła do przepisów tego rozporządzenia, wydanego na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku, jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081 oraz z 2019 r. poz. 630, 1501, 1589, 1712 i 1815). Ustawa co prawda nie umożliwi standaryzacji emisji odorów i nie przewiduje wprowadzenia aktów wykonawczych do niej, natomiast będzie definiowała uciążliwość zapachową.

W dniu 28 marca 2019 r. projekt ustawy uzyskał wpis do Wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów i został mu nadany numer UD504. Projekt został poddany uzgodnieniom międzyresortowym, konsultacjom publicznym i opiniowaniu na przełomie marca i kwietnia 2019 r. Projekt otrzymał pozytywną opinię Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Aktualnie w I kwartale 2020 r. projekt zostanie ponownie skierowany do rozpatrzenia przez Stały Komitet Rady Ministrów. Projekt znajduje się na stronie Rządowego Centrum Legislacji - <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12321413>. W aktualnym Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów został mu nadany nowy numer - UD2.

Zakłada się, że wprowadzenie przedmiotowej regulacji powinno przyczynić się do poprawy warunków życia i rozwoju gospodarczego na danym obszarze. Regulacja stworzy możliwość ograniczenia uciążliwości zapachowej planowanych przedsięwzięć sektora rolnictwa, negatywnego ich wpływu na ludzi i środowisko naturalne, a tym samym przyczyni się do podniesienia jakości życia mieszkańców narażonych na uciążliwość zapachową oraz do zmniejszenia konfliktów społecznych.

Obecnie w Polsce istnieją przepisy prawne, które w sposób bezpośredni lub pośredni dotyczą problematyki uciążliwości zapachowej. Należą do nich:

- 1) art. 362 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. 2019 r, poz. 1396, z późn. zm.), zwanej dalej „POŚ”, który umożliwia organowi ochrony środowiska (staroście albo marszałkowi województwa), w przypadku gdy podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko nałożyć w drodze decyzji obowiązek ograniczenia jego oddziaływania na środowisko, a w przypadku pogorszenia stanu środowiska spowodowanego działalnością podmiotu, przywrócenia środowiska do stanu właściwego;

- 2) art. 363 POŚ, który umożliwia wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta, w drodze decyzji, nakazać osobie fizycznej, której działalność negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko;
- 3) ustawa z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2018 r. poz. 1259), która reguluje zasady postępowania z nawozami naturalnymi;
- 4) ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945, z późn. zm.), która przewiduje sformalizowaną procedurę sporządzania i uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
- 5) wydane, na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2019 r. poz. 1186):
  - a) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. z 2014 r. poz. 81), które reguluje sprawy związane z konstrukcją i usytuowaniem obiektów budowlanych; rozporządzenie określa odległości, których zachowanie przy lokalizacji budowli rolniczych ma na celu ograniczenie ich negatywnego oddziaływania na tereny przyległe; dodatkowo w celu ograniczenia emisji substancji odorotwórczych oraz zapylenia pomiędzy budowlami powodującymi uciążliwość a budynkami mieszkalnymi wymagane jest zastosowanie szpaleru roślinności średnio- i wysokopiennej,
  - b) rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1065), które ustanawia minimalną odległość budynków inwentarskich od budynków mieszkalnych na co najmniej 8 metrów,
  - c) rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1853, z późn. zm.), w którym uregulowano także kwestie konstrukcji i usytuowania stacji paliw, zbiorników do przechowywania paliw oraz transportu ropy naftowej, tak aby zapobiegać niekontrolowanym rozszczelnieniom zbiorników, rurociągów i wyciekom substancji będących źródłem uciążliwości zapachowej; wskazano także metody stosowania barier ograniczających rozprzestrzenianie substancji zapachowych, takich jak nasadzanie roślin średnio- i wysokopiennej;
- 6) rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. poz. 87), które ustala wartości odniesienia ze względu na potrzebę ochrony zdrowia dla 167 substancji lub grup substancji, w tym również dla substancji zapachowoczynnych, takich jak: amoniak (NH_3), dimetyloamina ($\text{C}_2\text{H}_7\text{N}$), merkaptany czy siarkowodór (H_2S), przy ustalaniu wartości odniesienia tych substancji nie uwzględniono jednakże ich uciążliwości złownonych; w celu ochrony przed uciążliwością zapachową wartości wielu substancji powinny być zasadniczo mniejsze; do pomiarów tak niskich stężeń istniejące metody pomiarowe jakości powietrza lub standardów emisyjnych nie mają zastosowania, bowiem wielkości te są poniżej progu czułości urządzeń pomiarowych;
- 7) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 czerwca 2018 r. w sprawie przyjęcia „Programu działań mających na celu zmniejszenie zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł

rolniczych oraz zapobieganie dalszemu zanieczyszczeniu” (Dz. U. poz. 1339), które wprowadziło obowiązek zapewnienia odpowiedniej pojemności przykrytych zbiorników na przechowywanie nawozów naturalnych płynnych, co pośrednio może przyczynić się do ograniczenia uciążliwości zapachowej.

Z poważaniem

Agnieszka Sosnowska
Dyrektor
Departament Ochrony Powietrza i Klimatu
/ – podpisany cyfrowo/